

Phillipa Ashley

Een perfecte plek
in Cornwall

Proloog

September, zeven jaar geleden

Marina drukte haar rug tegen de deur van het houten gebouw en zocht beschutting onder wat er was overgebleven van de portiek. De uitkijkpost aan de kust was een tiental jaren overgeleverd geweest aan de genade van de elementen, maar nu was ze wanhopig.

Er beukte hagel tegen wat er nog restte van het dak. Het was een heerlijke avond geweest toen ze een uur eerder was gaan wandelen, winderig maar met nauwelijks een wolkje aan de lucht. Marina had niet de moeite genomen om een jas aan te trekken. Ze had niet verwacht dat het zou gaan regenen en het had haar niet veel uitgemaakt als dat toch zou gebeuren. De kleine dingen, door de regen verrast worden, nat worden tot op het bot, deden er niet toe.

Niets scheen er meer toe te doen, niet nu Nate er niet meer was.

Marina was direct vanuit haar werk naar buiten gegaan voor een wandeling. Het nieuwe studiejaar was begonnen op de hogeschool waar ze Engels doceerde. De zomervakantie was net begonnen toen Nate was verdwenen, maar dat was twee maanden geleden en haar verlof wegens familieomstandigheden kon niet eeuwig blijven voortduren. Haar studenten hadden haar nodig. Maar het liefst zou ze zich huilend oprullen tot een bal, of haar tijd hier doorbrengen, terwijl ze uitkeek over de kust: hopen, wachtend, biddend...

In de paar maanden sinds Nate in zijn visserskajak vanaf de baai onder de verlaten uitkijkpost plotseling was verdwenen, trok deze plek haar nog meer. De post was in het verleden goed uitgerust geweest met krachtige verrekijkers, die de kustwachers in staat stelden het scheepvaartverkeer dat langsvoer te bekijken en te beluisteren. Ze konden mijlenver in de omtrek kijken en de zoekdiensten en

reddingsbrigade alarmeren over mensen die in de problemen waren geraakt, niet alleen met betrekking tot de scheepvaart, maar ook lokale vissers, windsurfers, duikers en zelfs wandelaars op het wandelpad langs de kust.

Er was een tijd geweest dat ze elk vaartuig gadesloegen en in het logboek opschreven: personen en gebeurtenissen, groot en klein, omdat hun waakzaamheid op een dag een leven zou kunnen redden. Het had levens gered... maar niet dat van Nate.

De uitkijkpost was gesloten, lang voordat Nate verdween. De visserskajak had hij van een maat overgenomen voor een spotprijs. Het was een nieuw 'speeltje', waarvan hij er meer had. Hij zei dat hij zijn vangst zou slijten aan chique restaurants in Porthmellow, Newlyn en St. Ives. Het zou een leuk goudmijntje zijn en hun wat extra inkomsten geven, terwijl hij zijn echte onderneming, althans één daarvan, van de grond zou krijgen.

Ze had hem gevraagd om voorzichtig te zijn en ze probeerde haar verbijstering over weer een nieuw plan te verbergen. In elk geval leek dit weinig kosten of risico met zich mee te brengen. Nate was geboren en getogen in Porthmellow en hij had voor ze met hem was getrouwd een korte tijd op een vissersboot gewerkt. Hij kende de zee goed en ze had gedacht dat die iets was waar hij respect voor had.

Niet genoeg dus. Toen hij in zijn kajak de zee op ging voor een vistocht vanaf de haven, was een storm als deze voorspeld. Zelfs in de onheilspellende omstandigheden van vandaag kon Marina de plek waarvandaan hij graag viste zien, in de buurt van een uitloper van een rots.

Het gehavende vaartuig was een paar dagen later aangespoeld, zonder uitrusting en zonder Nate.

Als de uitkijkpost nog in bedrijf was geweest, zou hij zéker zijn waargenomen. Iemand zou naar hem hebben uitgekeken en het ongetwijfeld hebben gezien wanneer hij in moeilijkheden was gekomen. Die ogen zouden hebben geweten dat hij in de problemen zat en de kustwacht hebben gealarmeerd, evenals de Royal National Lifeboat Institution, de RNLI. Er zou een reddingsboot of helikopter gecharterd zijn om uit te varen of te vliegen, en hij zou nu wellicht hier zijn. Ze zou misschien veilig en behaaglijk in een dekentje ge-

wikkeld in hun huis zitten, samen met hem een glaasje wijn drinken voor het haardvuur en over een rooskleurigere toekomst dromen.

Hun huwelijk was niet perfect geweest. Verre van dat. Nate had schulden. Hij was niet altijd de meest attente partner en ze hadden de nodige ruzies. Hij kon zelfzuchtig zijn en besteedde te veel tijd en geld aan idiote plannen, maar ze had van hem gehouden.

Ze hadden een woordenwisseling gehad over zijn laatste 'plan' op de ochtend van zijn verdwijning. Marina had extra uren voor individuele bijles aangenomen om hen te helpen een dak boven hun hoofd te houden en ze had hem gesmeekt om op zoek te gaan naar een vaste baan. Hij had een baan afgeslagen die hem was aangeboden door de Porthmellow Sailing Trust, omdat hij al zijn hoop had gevestigd op de visserskajak. Hij beweerde dat hij een 'smak geld' kon verdienen met het leveren van verse vis aan de lokale restaurants.

Marina kneep haar ogen dicht en liet de regen tegen haar opgeheven gezicht blazen. Ze wilde nat zijn en het koud hebben. Ze wilde op de een of andere manier voelen dat ze leefde. Of was ze zichzelf aan het straffen? Als ze die ochtend geen onenigheid hadden gehad, als Nate niet buiten zichzelf van woede was vertrokken...

'Ik zal je eens wat laten zien!' had hij geschreeuwd en hij had zijn sleutels van het boothuis in de baai gepakt. 'Ik wou dat je verdomme meer in me geloofde!'

Op dat moment was ze van streek en riep ze hem na: 'Geef me dan iets om in te geloven, Nate! Tot nu toe is het bitter weinig geweest.'

Nu zou ze er alles voor overhebben om elk onvertogen woord terug te nemen, elke ruzie die ze hadden gehad in de twee jaar dat ze getrouwd waren. Wat er ook tussen hen was gebeurd, ze hield van hem en ze miste zijn knappe gezicht, zijn leuke grapjes, zijn levensvreugde, zijn aanraking en zijn warme lichaam in haar bed. Ze had het gevoel alsof haar hart en ziel uit haar lijf waren gerukt en in de zee waren geworpen, samen met Nate. Het was een ondraaglijke kwelling, en toch ging ze elke dag door met leven. Het leek verkeerdt dat de zon 's ochtends opkwam en de regen bleef vallen en de wereld bleef draaien. En toch gebeurde dat.

Ze verlangde zo hevig naar antwoorden. Ze had het gevoel alsof

ze dood zou gaan als ze nooit zou weten wat er met hem was gebeurd op die bewuste zomerochtend. Toch begon ze zich, naarmate de dagen verstreken, te realiseren dat ze misschien wel voor altijd zou moeten leven met die pijnlijke onzekerheid.

‘Waarom heb je het gedaan, Nate?’ riep ze uit. ‘Waarom moest je me zo nodig alleen laten?’

Haar smeekbede werd gesmoord door het gerommel van de donder. Ze hamerde uit frustratie met haar vuisten tegen de deur van de uitkijkpost en liet uitgeput haar hoofd rusten tegen het afgeschilferde hout. De aanwezigheid daarvan alleen al droeg bij aan haar pijn. Met welk recht stond die hier, verlaten en vervallen? Het zou beter zijn geweest als hij nooit had bestaan, want in zijn huidige staat was hij slechter dan waardeloos.

Maar het enige waar ze aan kon denken was dat als er iemand op de uitkijk had gestaan op de dag dat Nate was vertrokken, ze misschien niet hier in de storm had gestaan, op de plek waar ze hem was kwijtgeraakt, in tranen die zich vermengden met de regen. Ze zou misschien wat antwoorden hebben gekregen, in plaats van gedoemd te zijn om altijd uit te kijken over de baai en nooit te weten wat er was gebeurd.

Toen de bliksem flitste en de donder dreunde, riep ze uit naar de zee en de storm.

‘Nate. Ik hou van jou, voor altijd,’ riep ze, toen de donder de uitkijkpost deed trillen. ‘Waar je ook bent en wat er ook gebeurt, ik zweer dat ik altijd van je zal blijven houden.’

1

April 2020

‘Marina! Snel. Er is een lichaam aangespoeld in Silver Cove.’

Marina gaf een gil omdat er een druppel gekookt water op haar blote huid spatte. Ze liet de ketel in de personeelsruimte van de uitkijkpost staan en beende de controlekamer in, terwijl ze aan haar hand bleef zuigen.

‘Wat? Waar?’

Gareths ogen zaten tegen de telescoop in de uitkijkpost gedrukt. Hij kon nauwelijks uit zijn woorden komen. ‘Daarbeneden bij de westelijke kant, bij Cormorant Rock. Kijk, het deint heen en weer in de branding.’

Hij bewoog zijn gezicht bij de telescoop vandaan en draaide die naar Marina toe. ‘Hier. Kijk zelf maar.’

Marina aarzelde. Gareths schreeuw had herinneringen naar boven gehaald die haar het gevoel gaven te verdrinken en haar steeds weer onderdompelden, machteloos om iets te doen, behalve hopen dat ze weer boven water kwam en kon ademen.

Hij wipte op en neer. ‘Toe maar, kijk!’

Marina voelde zich ziek, maar Gareth had niet opgewondener kunnen zijn als er een zeemeermin was aangespoeld.

‘Zal ik de politie bellen?’ Hij pakte de handset van de radio.

Marina kalmeerde een beetje. ‘Wacht even, Gareth. Laten we eerst duidelijk krijgen wat we zien. En als het iets onheilspellends is, denk er dan aan dat we het over iemands dierbare hebben.’

‘Ja. Het is alleen... Ik doe dit nu al vier maanden en ik heb nog nooit iets gezien... Weet je... Het is nogal opwindend.’

Ze negeerde hem en drukte haar ogen tegen de lens van de ster

vergroten de verre kijker. Hij was zo krachtig dat je de naam van de reddingsboot in de reddingspost van Porthmellow anderhalve kilometer verderop kon ontcijferen en dat je kon zien dat Craig Illogan, die zijn kreeftenfuike onder de vuurtoren binnenhaalde, vandaag een rode beanie droeg.

Ze zou dus in staat moeten zijn om te vertellen of het voorwerp dat heen en weer deinde op het kiezelstrand enigszins menselijk was of niet. Van tweehonderd meter afstand zou ze in staat moeten zijn om zijn gezicht te ontcijferen. Als, God verhoede, het een gezicht had – of ooit had gehad. Vechtend tegen een vlag van paniek stelde Marina de telescoop scherp en keek weer naar het voorwerp. Het léék zeker op een lichaam: de juiste afmeting en zwaar, en het was gekleed, maar het werd rondgeslingerd door de golven en bleef nooit lang genoeg stilliggen om het met zekerheid te kunnen zeggen. En toch was ze er bijna zeker van dat het voorwerp niet menselijk was.

Ze kon Gareth, die nerveus neuriede, bijna naast zich voelen. Ze keek nog een keer, om er helemaal zeker van te zijn dat het geen persoon was.

‘Is het een mens?’ siste hij met verontrustende opwinding. Ze besloot dat het geen kwaad kon om hem een lesje te leren.

‘Ik weet het niet zeker... Ik denk dat we het van dichterbij moeten onderzoeken. Eigenlijk denk ik dat je naar beneden moet gaan om het te checken. Het getij gaat keren, dus je bent veilig zolang je voorzichtig doet op de trap.’

‘M-maar zouden we de politie of de kustwacht of de reddingsboten niet moeten oproepen?’ Gareth was de afgelopen tien seconden een aantal tinten bleker geworden, maar gezien zijn opgewonden gedrag iets daarvoor, wist Marina dat dit het moment was voor haar nieuwste lid om te ontdekken wat hun rol als vrijwillige kustwachters echt inhield. Zelfs als dat een vuurdoop betekende, of een doop in zout water in dit geval.

‘Ik wil ze niet voor een vruchteloze onderneming inschakelen. Er is een zwemwedstrijd in Porthmellow en ze zullen daar op volle sterkte helpen om de veiligheid te bewaken. Ik denk dat we dit aankunnen, Gareth. Jij kunt het, Gareth. Je zei dat je iets spannenders wilde doen dan thee zetten en in het logboek schrijven.’

‘M-maar, wat als het een... echt lichaam is?’

‘Dan zul je dat vrij snel kunnen vertellen en het mij via de radio kunnen doorgeven, zodat we de nooddiensten kunnen inschakelen. Ga maar gauw, neem de radio mee en wees voorzichtig. Hoe eerder we dit hebben uitgezocht, hoe beter.’

Terwijl Gareth de trap van het arendsnest van hun uitkijkpost af rende, liet Marina koud water over de brandwond op haar hand stromen en dacht aan het voorwerp dat was aangespoeld op de rotsen. Het had veel erger kunnen zijn. Het had een verdronken arme stakker kunnen zijn, en om eerlijk te zijn leek het heel veel op een lichaam. Toen Gareth had geschreeuwd vanuit de controlekamer, had ze het zich even afgevraagd, voordat ze had gefocust op het voorwerp dat in de golven deinde.

Gareth verscheen bij de onderste traptreden en koos zorgvuldig zijn weg tussen de zwerfkeien. Hij had zich een paar maanden geleden aangesloten bij de Wave Watchers. Hij was een student van de plaatselijke hogeschool waar Marina parttime les gaf.

Gareth was erg snel opgewonden en een beetje te gebrand op ‘actie’, maar de groep kon het zich niet veroorloven om een bereidwillig nieuw lid af te wijzen en Marina was hoopvol dat hij rustiger zou worden als hij eenmaal meer ervaring had opgedaan.

Ze was nooit haar gelofte aan Nate vergeten, en vier jaar eerder had ze eindelijk een manier gevonden om zijn nagedachtenis te eren. In het begin was ze te overmand geweest door verdriet en hoop om te focussen op wat dan ook, behalve wensen dat Nate misschien terug zou komen. Ze had geen idee hoe ze elk uur, laat staan elke dag, was doorgekomen, en natuurlijk had ze dat beetje energie dat ze had, in het politieonderzoek moeten steken.

Na zijn verdwijning werd duidelijk dat Nate tot over zijn oren in de schulden zat en dat hij een nieuwe hypotheek op hun huis had genomen. Marina had altijd al vermoed dat hij een paar geheimen had, maar had hiervan geen idee gehad... Had hij zich van het leven beroofd om aan zijn problemen te ontsnappen? Of was het gewoon een tragisch ongeval, doordat hij zich buiten had gewaagd in een storm om een paar pond te verdienen met vissen?

Terwijl ze weer begon met het oppakken van haar leven, ont-

dekte ze dat niet alle puzzelstukjes konden worden gevonden, en dat het resultaat nooit meer hetzelfde zou zijn. De Wave Watchers boden echter een nieuwe manier om een deel van het gapende gat te vullen.

Ze was gefixeerd geraakt op de ongebruikte uitkijkpost die ooit door de kustwacht werd gerund en dag en nacht werd bemenst.

Bezuinigingen op hun financiering hadden ervoor gezorgd dat ze de uitkijkpost niet open konden houden. Deze was tegelijk met andere posten gesloten en uiteindelijk in verval geraakt. Maar overmand door liefdesverdriet had Marina besloten dat te veranderen.

Fondsenwerving om het gebouw te restaureren en het van de vereiste technologie te voorzien had haar een nieuw gevoel van betekenis gegeven en haar met een aantal fantastische mensen in contact gebracht. Ze had nooit gedacht dat ze het van de grond zou kunnen krijgen, tot ze een landelijke liefdadigheidsinstelling van kustwachters had ontdekt, die de uitkijkpost wat apparaten en training gaf. Het dagelijkse personeel bestond echter volledig uit een team van zo'n dertig locals die een deel van hun vrije tijd opofferden om over de zeeën te waken binnen het blikveld van de uitkijkpost. Ze hielden een oogje in het zeil bij alles wat in zicht was. Het waren gevarieerde problemen: een jacht dat zonder motor was afgedreven, een kind op een luchtbed dat de zee op was gedreven of wandelaars die door de vloed waren afgesneden.

Ze had uiteindelijk Nates schulden vereffend, en met een erfenis van haar grootvader had ze het ook voor elkaar gekregen om de hypotheek van het huis af te betalen. Ze werkte tegenwoordig vier dagen per week op de hogeschool en had haar privébijlessen opgegeven om meer tijd op de uitkijkpost door te kunnen brengen.

Iedereen in Porthmellow, en in het bijzonder zijzelf, vond het een passend eerbetoon aan Nate. Het was een emotionele dag geweest toen ze, omringd door een groep vrienden en burens, de bronzen gedenkplaat aan de muur van de uitkijkpost had onthuld waarop stond:

TER NAGEDACHTENIS AAN
NATHAN HUDSON
VOOR ALTIJD IN ONZE HARTEN
VAN ZIJN LIEFHEBBENDE

VROUW MARINA
EN DE INWONERS VAN
PORTHMELLOW

Ondanks de brok in haar keel, zelfs nu, bij de herinnering aan haar verlies en aan de omstandigheden die hadden geleid tot de heropening van de uitkijkpost, was Marina trots op wat zij en de mensen van Porthmellow hadden bereikt en op het verschil dat ze al hadden gemaakt in de levens van diegenen die ze hadden geholpen. Het betekende heel veel voor haar dat ze kon helpen voorkomen dat een andere familie zou moeten doormaken wat zij had doorgemaakt.

Haar radio kraakte. Gareths stem klonk als geknars. ‘Jezusmina. Ieuw!’

‘Gareth! Gaat het goed met je?’

‘Nee. Het gaat niet goed. Ik heb bijna overgegeven. Het is geen lichaam, maar een dode zeehond en hij is helemaal aangevreten en aan het rotten en smerig. Hij is verstrikt geraakt in zeewier en wat oude kleding en er kruipen dingen helemaal over hem heen. Krabben en zeezewens met veel te veel poten. En het stinkt!’

‘Maar het is géén mens.’

‘Nee. Nee, dat is het niet.’

‘Dan moeten we heel, heel dankbaar zijn. Die arme zeehond is waarschijnlijk een natuurlijke dood gestorven en het lichaam is verstrikt geraakt in kleding afkomstig van het containerschip dat in de lente schipbreuk leed. Ik ga ernaartoe om te kijken als je hier terug bent.’

‘Ik was ervan overtuigd dat het een echt lichaam was.’ Gareth klonk opstandig.

‘Gelukkig niet, en laten we hopen dat we er nooit een hoeven te vinden. Kom maar weer naar boven. Ik zet een kopje thee en dan bespreken we het.’ Ze onderbrak zijn verdere bezwaren.

Marina noteerde het incident voor de goede orde in het logboek en deed een extra lepel suiker in Gareths thee. Om het af te maken deed ze ook wat in haar eigen kopje. Ook al wist ze vrijwel meteen dat het geen mens was die in de baai was aangespoeld, dat moment

was voldoende geweest om nare herinneringen op te roepen, zelfs na al die jaren. Vandaag bewees maar weer eens dat het verleden altijd op de loer lag, als rotsen onder de oppervlakte van de baai, klaar om toe te slaan als ze dat het minst verwachtte.